

Chuyện hai người Lính

Lê Dũ Chân

(Cảm tác từ bài thơ NHỚ của Trần Hoàng Lan. Mến tặng các chiến binh hai miền Nam Bắc)

*"Ta lại nhớ về một thời trai trẻ
phải gác bút nghiên, hoài bão cuộc đời
Để xẻ dọc Trường Sơn đi cứu nước
mà lòng phơi phới dậy tương lai"(1)*

Tôi cũng vậy nhớ lại thời trai trẻ
gác bút nghiên theo tiếng gọi lên đường
khác với anh tôi đi bảo vệ quê hương
nhưng không muốn "đường vinh quang xây xác..."

Anh ra đi theo tiếng gọi đảng bác
tôi lên đường vì trách nhiệm với núi sông
anh chiến đấu cho thế giới đại đồng
tôi cầm súng để giữ tự do hạnh phúc

Bạn bè tôi cũng có người ngã gục
trên Trường Sơn bỏ lại chiếc mũ đồng
một trái tim và lứa tuổi xuân nồng
bên nón cối lá cờ hồng bạc phước

Khi "xẻ dọc Trường Sơn đi cứu nước
nghe trong lòng phơi phới dậy tương lai!"
có bao giờ anh tự hỏi mình sẽ bắt giết ai?
bên kia chiến tuyến là ai người thù địch?

Có lẽ hôm nay anh đã tìm được lời giải thích
đường Trường Sơn là dấu tích của hận thù
thiên đường anh mơ chỉ là thiên đường mù
nơi bác đảng đang cầm tù dân nước Việt

Đội của anh đã chịu nhiều thua thiệt
chiến thắng rồi nhưng không thấy vinh quang
lời thề năm xưa đưa đất nước đến tan hoang
thời oanh liệt chỉ là đoạn đời chua chát

Hiểu được anh không thể nào làm khác
huynh đệ tương tàn - do bác đảng trao tay
nồi da xáo thịt - để phục vụ quan thầy
nên tôi vẫn xót thương người lính trận

Tôi và anh hôm nay cùng một hận
nợ nước - thù nhà - mạng sống của nhân dân
hãy cùng nhau một lần nữa dấn thân
Đền nợ nước - trả thù nhà - cứu nhân dân nước Việt.

Tôi gặp anh bên mé cầu Bến Hải
người năm xưa bộ đội ở Trường Sơn
nón cối dép râu áo trận vai sòn
da rám nắng nhăn nheo hẳn quá khứ

Anh nhìn tôi qua phút giây do dự
nụ cười buồn anh hỏi tôi về đâu
tôi nói với anh sau cái gạt đầu
kẻ thất trận đang dãi dầu kiếm sống

Anh thở dài hèn chi anh trông giống
lính Cộng Hòa sống ở miền Nam
áo trailli còn nguyên dấu quân hàm
mũ lưỡi trai chưa phai mùi khói lửa.

Anh và tôi chắc cùng trang cùng lứa
gần nửa đời người từ máu lửa ra đi
kẻ Bắc người Nam ta được những gì
khi hiện tại còn đau hơn quá khứ

Anh bị lừa bước sai đường lịch sử
vì tự do tôi phải giữ miền Nam
cuộc chiến này đưa đất nước đến lầm than
là kết quả hai ta không tránh được

Sau chiến tranh tôi thành người mất nước
anh mất nhà cất bước làm dân oan
hai cuộc đời một thế hệ tan hoang
trên mảnh đất điêu tàn sau bão lửa.

Lối ra Bắc tôi mới đi một nửa
đường vào Nam anh đứt đoạn giữa chừng
gặp nhau đây cùng góp mặt chung lưng
đi cho hết dặm đường tổ quốc.

Khi tôi chết xin đừng phong Tử Sĩ
mặc dù tôi lính chiến của miền Nam
bảo vệ tự do dân chủ việc phải làm
nhưng tôi đã không chu tròn trách nhiệm.

Tổ quốc ơi xin người đừng mặc niệm
đứa con ngoan đã chiến đấu kiên cường
vì tự do bỏ xác chốn sa trường
người chiến sĩ chưa bao giờ tiếc hận.

Thế hệ sau cũng xin đừng vương bận
tiếc thương người chết trận của miền Nam
đường hành quân đâu có bóng nghĩa trang
non nước Việt nơi cuối đời an nghỉ.

Khi tôi chết xin đừng phong Liệt Sĩ
mặc dù tôi vì đảng quyết liều thân
cả cuộc đời đã lia bỏ nhân dân
làm lá chắn thanh gươm cho chế độ.

Tổ quốc ơi xin người thôi phần nộ
đưa con hoang đã lạc lối lầm đường
cuối cuộc đời vẫn còn hoi còn vương
niềm ân hận của một thời nông nổi.

Miền Nam hồi giờ này xin tạ lỗi
bằng máu xương gởi lại với núi rừng
tấm lòng thành của kẻ lữ quay lưng
với sông núi với nhân dân nước Việt.

Khi tôi chết anh cũng vừa già biệt
hai trái tim một dòng máu Việt Nam
anh mơ thiên đường mù nên sinh Bắc tử Nam
tôi sợ địa ngục đỏ trở thành người sát cọng.

Anh em ta vốn Lạc Hồng nòi giống
ai gây nên nghịch cảnh chống chọi nhau
chế độ này căn gốc của thương đau
phải chịu tội trước nhân dân và tổ quốc.

Lê Dũ Chân (DanLamBao)

Nguồn: danlambaovn.blogspot.com

www.vietnamvanhien.net